

BRATRSKÁ NÁKLONNOST

3) POZNÁNÍ

Tak výrazný předěl jsem nemohl zapomenout. Pán v jediném okamžiku proměnil můj psychický obraz. Hned se mi v mysli začla zobrazovat řada zajímavých věcí, vesměs již použitých v těchto stránkách. Až o něco později jsem si uvědomil, že Pán k mé víře začal přidávat ne jen ctnosti, ale po půl roce k ctnostem také poznání. Byl jsem velice mile překvapen, když jsem tehdy zjistil, že křesťanský život je přeci jen rozmanitější, ba dokonce vše zahrnující, úplně každou životní oblast člověka. Kromě práce na vlastním chování a mluvení a kromě zápasu se závislostmi jsem směl s Pánem a nad Písmem přemýšlet také o duchovním prostoru a čase, o anatomii duše a ducha a o jiných zajímavých věcech. Protože však všechno nelze dělat současně a průběžně, sám Pán jako učitel určil pořadí a rozvrh hodin a u mne osobně si k tomu použil (a to ještě dříve než jsem to zjistil) 2.Petrovu 1,5-7.

VÍRA – CTNOSTI – POZNÁNÍ – ZDRŽENLIVOST – TRPĚLIVOST – ZBOŽNOST – BRATRSKÁ NÁKLONNOST – LÁSKA

Co je tedy duchovním principem a jádrem celého tohoto agregátu 2P1(5-7)? Rychle zjistíme, že dvě nejzákladnější duchovní hodnoty jsou na začátku i na konci této sestavy – **víra a láska**, které vytvářejí v našem nitru trvalé a životadárné napětí.

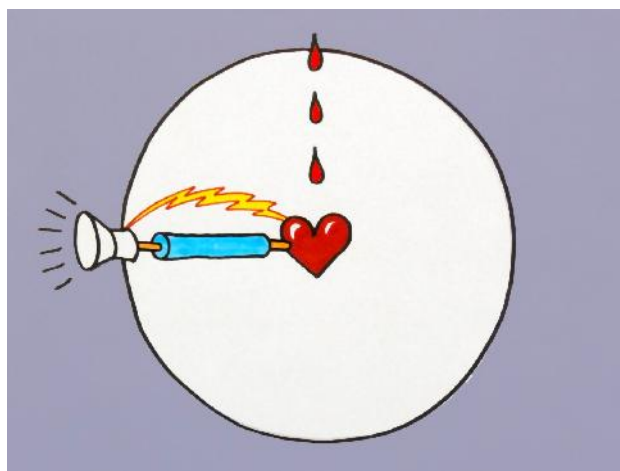
A tak zůstává víra, naděje, láska – ale největší z té trojice je láska.

(1. Korintským 13,13)

Jak to tedy celé funguje v našem nitru? Začnu od úplného začátku, od základního vztahu: jádro – obal. Schema na obrázku znázorňuje člověka, kruh je tělo, v jeho středu je srdce, čili nitro člověka. Tlampač na okraji těla jsou naše ústa, kterými, když ve víře vyznáme Ježíše za svého Pána, je do našeho srdce vylita Boží láska.

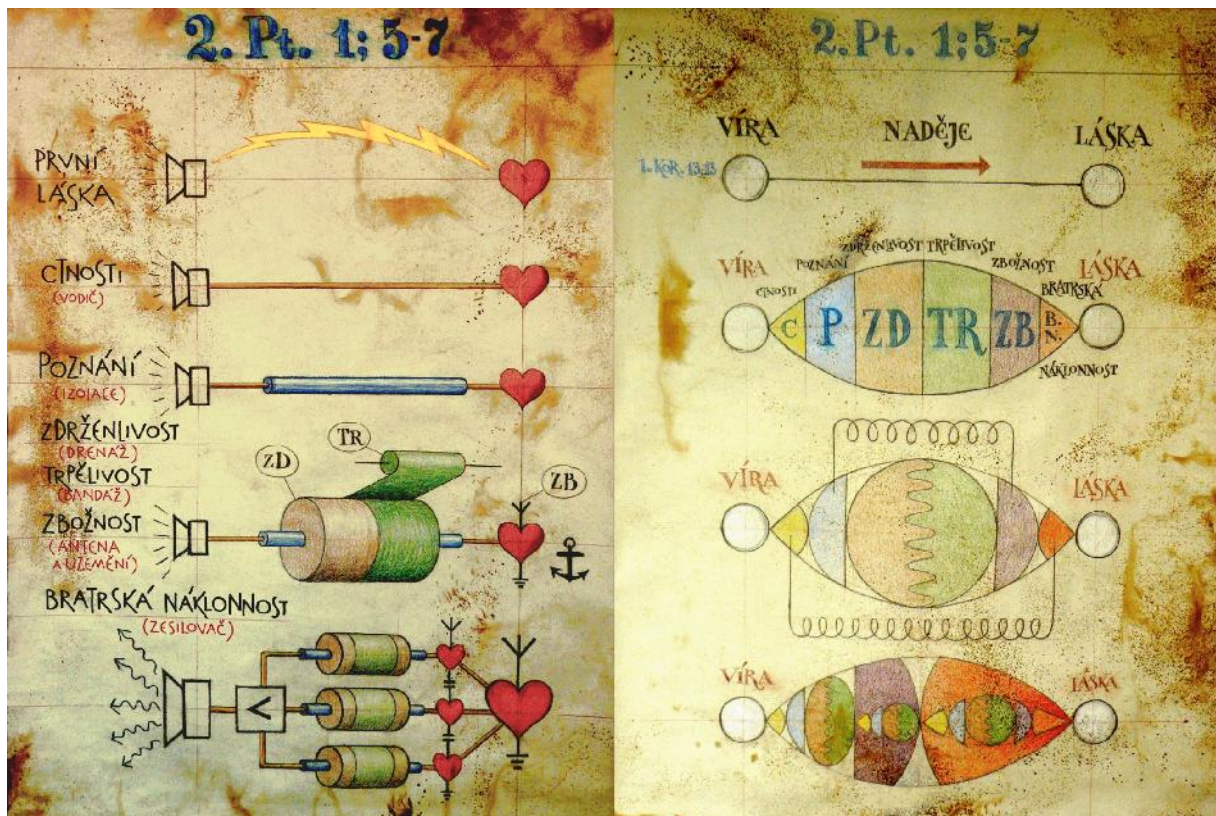
A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán.

(Římanům 5,5)

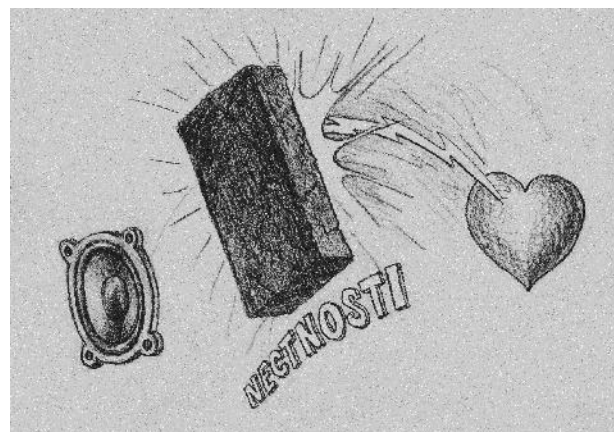
Často se to projeví zvláštním darem veliké milosti, která zaplaví naši mysl a srdce a navodí nádherný emocionální stav pokoje a milosti. Říká se tomu „první láska“. Jsme úplně jak zamilovaní. Pán rád dává svým dětem na začátku cesty zakoušet velikou radost a euforii zatím zcela bez jakýchkoliv nároků a zkoušek. Cítíme se nějaký čas naprosto bezproblémově a čistě, naše víra a Boží láska je v jednotě a souladu, vůbec nepřipouštíme, že by v našem nitru mohla někdy vzniknout nějaká distanc. I já jsem to prožíval asi dva měsíce. Úplně jsem hořel, jak to mívají zamilovaní, pořád jsem mluvil o Ježíši a pil jenom limonádu. Kluci v hospodě mi říkali: „My ti nechceme kazit radost, ale my to známe taky, my jsme byli v Praze na Chavdovi dřív než ty a taky jsme měli tohleto, co máš teď ty, ale my ti nechceme kazit radost.“ Říkali, tvářili se našťavaně a pili pivo. Opravdu, počáteční euforie brzy opadla, nastali komplikace, tok energie Ducha mezi mojí vírou a Kristovou láskou se přerušil, moje nadšení začlo uvadat a bylo třeba ke své víře ještě něco přidat. Pán mě začal vyučovat a ukazovat mi, co se mu na mně nelíbí. Samozřejmě, že mi to neřekl všechno naráz, to bych asi tehdy nevydržel a odpadl bych od víry.

Vymyslel jsem jakési elektrické podobenství pro názornější zobrazení funkčnosti jednotlivých dílů. Dá se říci, že **1.Kor 13,13** je napájecím „galvanickým“ článkem,

tvůřící jádro celé této technicky dokonalé a funkční sestavy 2P1(5-7). Víra a láska tak tvoří dva póly téhož elektrického napětí našeho života v Duchu a představují tak věčný zdroj energie sycený samotným Bohem. Znovu zdůrazňuji, že to samo by úplně stačilo, nebýt hříchu a Satana, který se vždy postará, aby tok energie byl vždy znovu z nějakých nečekaných důvodů přerušen. Znamená to tedy, že každý další atribut, který přidáváme ke své víře je jen dalším nezbytným technickým opatřením na obnovu toku energie mezi vírou a láskou. **Naděje**, která oba póly podle **1.Kor 13,13** propojuje má funkci vektoru. Alespoň já ve slově naděje vidím pohyb vpřed, nadějí někam jdeme, nebo hledíme. Čili jde vlastně o cestu. To mi znovu připomíná putování pouští. Opravdu, **vírou** vycházíme z Egypta a v **naději** putujeme pouští do zaslíbené země, čili k plnosti života spočívající v **lásce** Kristově. Když jsem psal, že po křtu následuje poušť, nebylo to přesné. Trochu jsem zapoměl, že také tam v Egyptě po průchodu mořem dal Bůh Izraelitům něco jako „první lásku“. Na druhém břehu za mořem, které se zavřelo nad egyptskými vojsky, nastalo veliké veselí a lidé se dali do tanců. Radovali se ze záchranu (spasení) a mysleli si, že teď už jen stačí přejít poušť a zhruba za 14 dní budou doma. „První láska“ je tedy výchozím bodem a dává jasnou odpověď na dilema, jak je to potom s tou láskou, která je až na konci celého seznamu. Pokud se má všechno přidávat postupně jedno k druhému, kdy potom konečně dojdeme k té lásce? Boží láska je s námi už od začátku, neboť je vylita do našich srdcí. Každý další krok je jen nezbytným technickým opatřením na udržení toku Boží lásky z našeho srdce ven našimi ústy (i skrze ruce, nohy, oči, uši i mysl) do našeho okolí. Myslím, že už teď je zřejmé, že náročnost bude mít stále gradující tendenci.

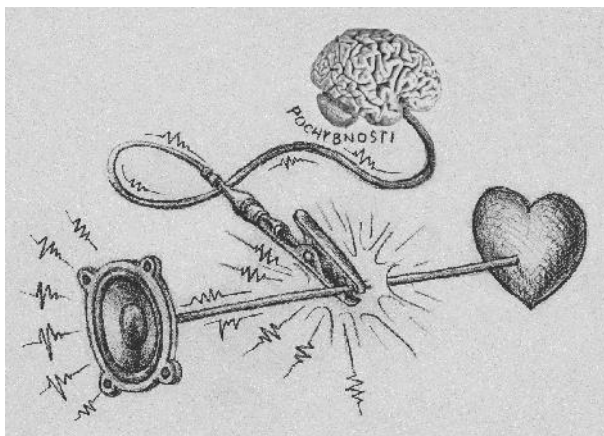
Co tedy přerušilo tok Boží lásky, ne jen do mého nitra, ale i ven do mého okolí? Zářící elektrický oblouk „první lásky“, který se ne **jako**, ale opravdu **zázrakem** klenul přes všechny mé vnitřní problémy,

byl brzy přerušen mohutným duchovním dielektrikem (nevodičem víry) – mými nectnostmi. Výklad toho pojmu – ctnost – se může lišit, já jsem pod něj zahrnul všechno, co se týká základní morálky člověka, tedy především mluvení a chování (viz. svědectví z hospody v minulé kapitole). Když jsem začal vyznávat své hříchy a přijímat Boží výchovu podle Písma i podle vedení Duchem svatým (třeba i podle znamení), vytvořil se v mém nitru spolehlivý vodič, který obnovil tok Boží lásky do mého nitra i ven. Nebyla to už „první láska“ (elektrický oblouk), ale její první obnova, tedy spíše už „druhá láska“ (vodič) o poznání ryzejší a zodpovědnější a o malý krůček se blížíící ke všeobjímající lásce Kristově – **agapé**. Tato „druhá láska“ byla pro mne stejně důležitá a možná ještě důležitější než ta první, protože byla velkým důkazem o Boží věrnosti a dobrou zkušeností, že naděje opravdu neklame a že Pán má moc i prostředky jak mne přenést i přes další úskalí až do zaslíbené země. Znovu jsem si myslel, že teď už mou víru nic neohrozí.

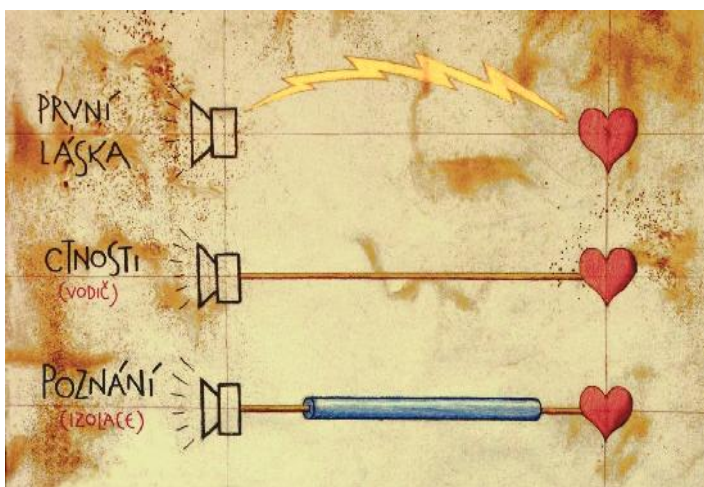
Jak pomáhá duchovnímu růstu **poznání**?

I když vodič **ctností** pracoval skvěle, tok lásky Kristovy proudil dobře skrze mé nitro, Satan si našel jiný zdroj přerušení proudu, ZKRAT. Tím zdrojem byla má vlastní mysl a její pochybnosti. Ve chvílích roklí a depresí jsem si nebyl jistý, jestli jsem vůbec spasen, to znamená jestli se se mnou technicky stalo to, čemu se říká patřit Pánu (být v Kristu) a mít jistotu spasení. Stávalo se prý totiž, že někdo prožil uzdravení, nebo i nadpřirozený dotek Ducha svatého, ale

pak stejně odpadl, protože neměl víru. A mám já víru? Já jsem toho prožil také hodně, ale co z toho mi dalo jistotu spasení? Mám ji vůbec? Na několika dalších evangelizacích jsem znovu vstával na výzvu jako pohan a znovu vyznával přijetí Pána, až za mnou přišel pastor a povídal: „Prosím tě, co pořád vstáváš, vždyť ty už jsi spasen.“ Já jsem mu na to ale řekl: „Když já furt nevím, já nemám jistotu.“ Odpověď mne neuspokojila: „Nevšímej si toho jak se cítíš, to musíš přijmout jenom vírou.“ Velká chyba. Místo jednoho problému, problémy dva. Musím věřit, že věřím. Místo jistoty ještě větší nejistota. Bůh se ale nade mnou slitoval a přidal k mé víře poznání. V jedné knížce jsem četl: **Boží království je smluvní království**. Spasení je založeno na smlouvě. (Už jsem to popisoval v oddíle: Být v Kristu) Okamžitě bylo

po pochybnostech. Vodič víry dostal účinnou ochranu. Akt smlouvy se pro mne stal technicky dostatečným nástrojem k získání jistoty spasení. Poznání samo o sobě sice víru (a Ducha) nevede, ale zato ji chrání. POZNÁNÍ JE BUŽÍRKA. Aby Satan nemohl zneužívat naše pochybnosti a svým zákeřným krokodýlkem (tj. elektrikářský zkušební kontakt) zkratovat vodič víry kontaktem z naší mysli, musíme ke své víře kromě **ctností** přidat i **poznání**, které ji bude CHRÁNIT.

(Apologetika – ochrana víry, je teologická nauka vyhledávající rozumové argumenty na obhajobu evangelia.)